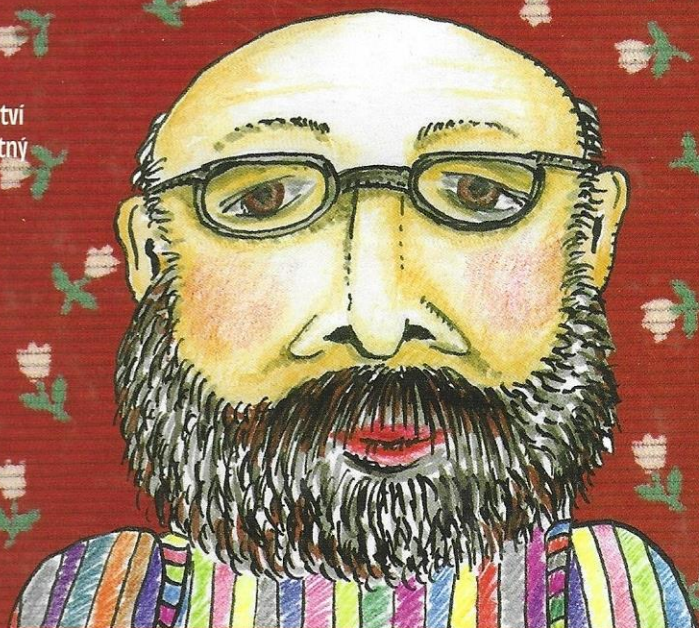

nakladatelství
andrej šťastný

NAPSAL ARNOŠT GOLDFLAM

POHÁDKY PRO CELOU RODINU

002

Tatínek

ISBN 80-86739-25-2

© Arnošt Goldflam, 2006
Ilustrace © Petra Goldflamová Štětínová, 2006

Arnošt Goldflam

Tatínek 002

Ilustrovala Petra Goldflamová Štětinová

nakladatelství
andrej šťastný

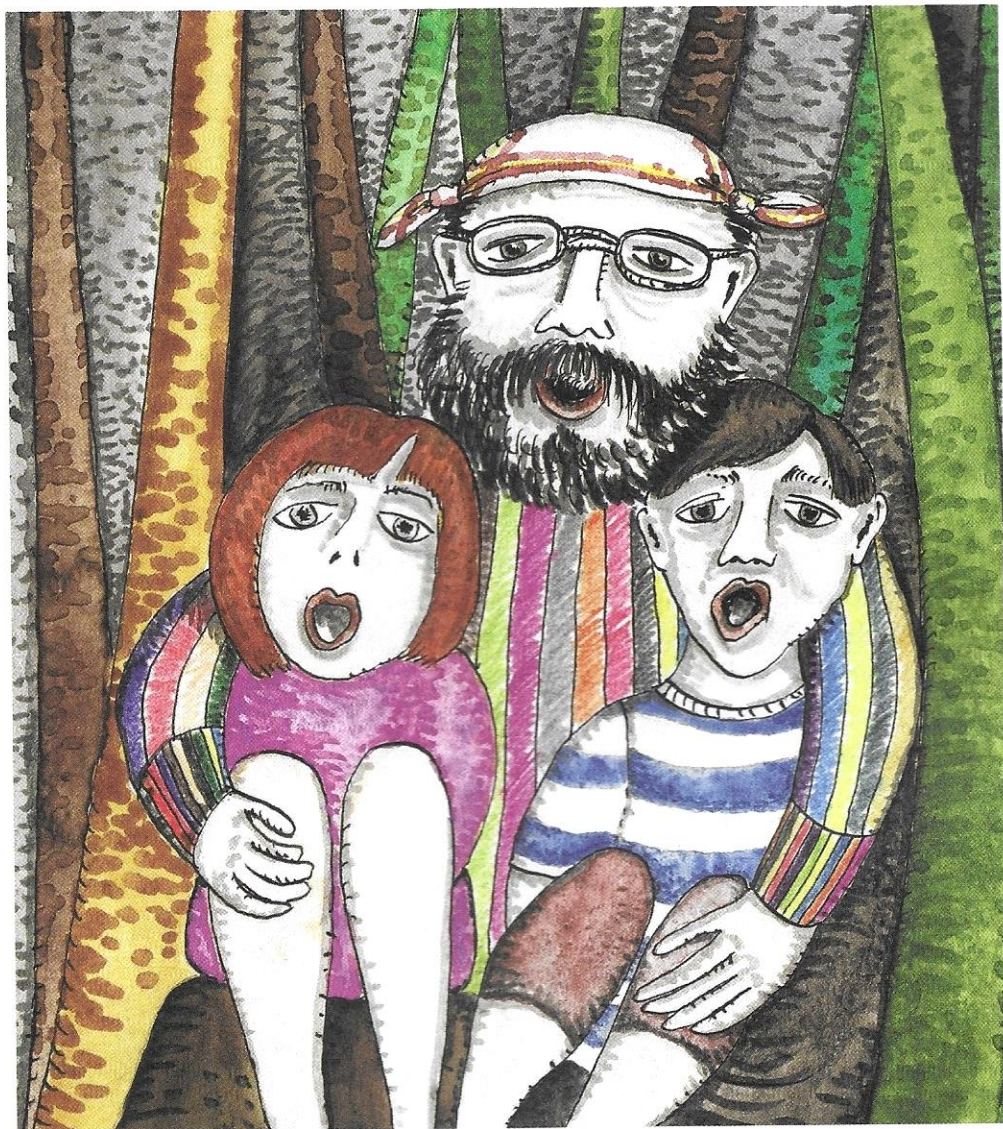
Praha 2006

Mým dětem → Mimi Jreně,
Otto Antoninovi a Sylevěrně

Tatínek

Tatínek a medvěd

str. 8 A tak všichni seděli a volali...

Dobrý večer, moje milé děti!

Kdo už chodí do školy, tak dobře ví, že v létě bývají prázdniny, čili není škola! A tak, jak známo, když není škola, i těch povinností bývá míň. A když nejsou povinnosti, bývá blaze. Člověk si může hrát, chodit k vodě, honit se a tak různě. Pravda, někdy si rodiče vymyslí, že se musí něco udělat doma, pracovat třeba na zahrádce, učit se nějaký

předmět, kde zrovna nebyly ty nejlepší známky, procvičovat se v tom nebo onom. Ale většinou jsou sami rádi, že mají taky trochu volno, a tak dají občas docela i pokoj. Samozřejmě tu a tam přijde maminka s nějakým tím jídlem a taky třeba připomene, že je třeba hodně pít, umýt si ruce nebo nebýt dlouho na slunci, ale to se všechno dá přežít. Ale někdy! Někdy si tatínek usmyslí, že to není jenom tak, že o prázdninách se musí něco dělat, někam jet, jít, něco poznat a zažít. Pravda, samotného ho to asi nenapadne, jistě v tom má malinký kousek prstíčku i maminka! Však tuhle povídala: „Věnuj se těm dětem trošičku!“ a když se tatínek ptal, co tím myslí, pověděla mu maminka rázně a od plic a taky velmi správně, to pak musel tatínek uznat: „Když ty to nevíš, to já ti holt těžko poradím!“ A tak musel tatínek přemýšlet sám. Jeden den si na to musel odpoledne i lehnout, ležel, převaloval se, vzdychal a všechno nadarmo. Pak ztichl, už se zdálo, že něco vymyslel, ale pak se ozvalo takové pochrupávání a ukázalo se, že tatínek usnul! Když se teda tohle nepodařilo, tak druhý den vyšel na balkon. Rozhlížel se nalevo i napravo, vzal si na to dokonce dalekohled, ale nikde nic. Široko daleko se žádná pořádná zábava, žádný zajímavý program pro nebohé děti neobjevil. Tatínek už byl zoufalý, maminka si jen tak mimochodem povzddechla: „...na svatební cestě jsme taky nebyli...“, nebo si vzdychla: „ááách jo...“, a bylo úmorné vedro a vy už jste se začaly taky nudit a tím pádem i zlobit, jistěže ne moc, ale trochu přece jen.

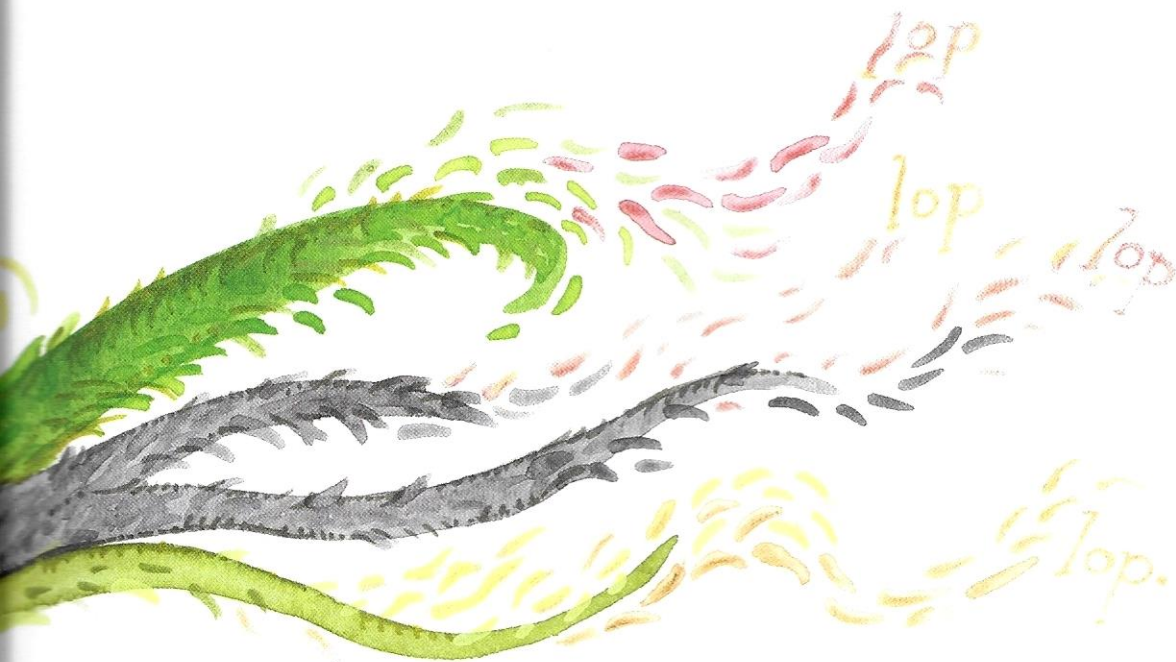
Ale v noci se náhle ochladilo, začal foukat vítr. Ani na obloze nebylo vidět jedinou hvězdu a pak zablesklo, zahřmělo a spustil se déšť, co déšť, přímo liják. Pršelo celou noc. Ráno tatínek vstal, vzal daleko-

hled a šel zas na balkon, že teď bude líp vidět. A skutečně, viděl, že z okolních lesů se kouří a paří úplně bílá mlha. Rázným krokem vešel zpět do bytu, zavelel: „Oblíkat se! Jdeme do lesa, na houby! Vemte si košíky, nožíky, pevné boty a jde se!“ A tak všichni vyrazili, ani to moc dlouho netrvalo a nikdo ani moc neodmlouval. Už zase bylo docela hezky, i když už nebylo tak úmorné vedro jako poslední dny. Celá rodina pochodovala v nejlepší náladě příjemným chládkem pod stromy, až přišla na svěží palouček. Tráva tam byla hebounká, voněly borovice, které stály roztroušeny kolem, a ukazovaly se i hlavičky hub. „Jdeme na to!“ zavelel tatínek, rozdal nožíky, ukázal, jak se z trávy vykrukuje hříbek a jak se čistí. A každý se vydal svým směrem na sběr hub. „Jen se neztratíte z dohledu!“ připomněla maminka.

„A kdybyste se zatoulali, zůstaňte na místě a občas volejte hohó-lop-lop-lop-lop, to je pěkně znělé a nejlíp se to nese prostorem, a tak se najdem,“ přidával ještě poslední instrukce tatínek, „a neberte houby, které neznáte, nechutnávejte je a vůbec, já půjdu radši s váma.“

A tak se rozdělili, tatínek šel s dětmi a maminka sama. Sbírali houby, těšili se, jak potom budou závodit, kdo jich má nejvíc, a přitom se od sebe vzdalovali stále víc a víc. Maminka ani tolik ne, ta chodila pořád

str. 8 „Hohó lop lop lop lop lop!“

do větších kruhů kolem paloučku, a proto se ani tolik nezatoulala. Ale tatínek! Radoval se, že je tolik hub, rozhlédl se vždycky a jak nějakou zahlídl, už upaloval, aby tam byl první a děti zavadily s ním. A pak zase úplně na opačnou stranu a tak křížem krážem, až už byly děti unavené a chtělo se jim domů. A taky měly žízeň a hlad a bolely je nožky. Jenomže teď kudy!

Tak si všichni na chvilku sedli a že napřed zjistí voláním, kde jsou. „Hohó lop lop lop lop,“ udělal tatínek z dlaní trychtýř u pusy. Pak se přidaly i děti tenkými hlasy: „Hohó lop lop lop lop!“

Ale nic se neozývalo. Ticho, nikde nikdo. Maminka nikde, svačina a pití, co měla s sebou, taky nikde. Co teď?

Tatínek ovšem měl nápad, že by děti zůstaly sedět a on že se půjde podívat, jestli nenarazí přece jen na maminku nebo aspoň na cestu. Jenomže děti nechtěly, měly strach. Nedávno totiž četly pohádku o tom, jak jeden tatínek zavedl děti do lesa a nechal je tam a jak se pak horko těžko dostávaly domů, a to se jim to podařilo, jenom když cestou sypaly kamínky. A teď žádné nasypány neměly, tak by jim nebylo pomoci. Nechtěly proto tatínka pustit, aby jim neutekl.

A tak všichni seděli a volali a dlouho, dlouho nic. Až pak se z dálky ozvalo nějaké vyvolávání, pomaloučku se blížilo a děti i s tatínkem se vydali tím směrem. Nakonec, když hlas už byl silnější, rozeběhly se děti kupředu a běžely, až dokonce tatínka předběhly. Byly pořád rychlejší, tatínka už nechaly úplně někde vzadu, ani už vidět skoro nebyl, a přiběhly až tam, odkud se předtím ozýval hlas. Skoro bez dechu doklopýtaly na paseku, kde se ve stínu rýsovala jakási postava. Doběhly až k ní a hrůzou úplně strnuly. Před nimi byl veliký huňatý medvěd a chodil po zadních, kymácel se ze strany na stranu a blížil se k nim. A nebylo dost ani na tom! Měl široce otevřenou strašlivou tlamu a v ní byly vidět žluté tesáky. Děti se nemohly ani hnout, medvěd se k nim blížil víc a víc, už byl skoro u nich, napřáhoval pracky s ostrými drápy a cenil zuby. Děti si už myslely, že je to jejich konec, když vtom medvěd promluvil lidským hlasem: „Já nejsem medvěd, já jsem Va-Va-Vašek!“

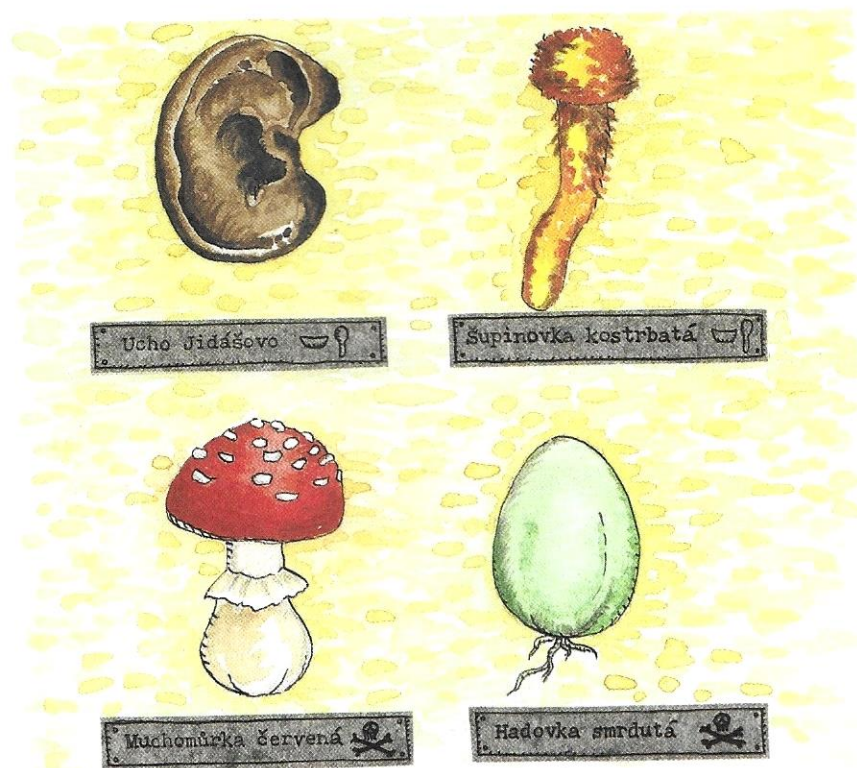
A právě v tu chvíli doběhl tatínek, viděl tu hrůzu, viděl, ovšem zezadu, toho strašlivého chlupáče s těmi rozpráženými drápy a neváhal ani chvilku. Skočil na něj, sevřel mu paže kolem krku a začal s ním zápolit.

Medvěd mával prackama, chroptěl a válel se po zemi, tatínek v zoufalství s ním, děti pištěly, tatínek taky křičel: „Pomóc, pomóc!“ v naději, že se dostaví nějaký myslivec a on zatím toho rozlíceného medvěda udrží.

No, byl to strašný řev, jekot a křik. Byl by to div, kdyby to nezaslechla maminka, která právě dosbírala svůj košík a divila se, kde tatínek s dětmi vězí a proč se pořád nevrací. A vtom uslyšela ten strašlivý pískot a vřískot a vydala se tím směrem. Radši přidala do kroku a za chvíli se objevila na pasece. Viděla tatínka zápasícího s medvědem, děti s vykulenýma očima, otevřenou pusou a přibité hrůzou k zemi a neváhala ani chvíli, zrovna jako předtím tatínek. Jenomže měla na mysli něco úplně jiného než se prát s medvědem! Nedávno totiž viděla v televizi film o medvědech v divočině a tam říkali, že nejlepší je lehnout si na zem a ani se nehýbat, dělat prostě mrtvého. Vrhla se hned k dětem, strhla je k zemi a jen sykla: „Ticho a ani se nehněte, nebo si mě nepřejte!“

Ani to nemusela říkat, děti ležely jako přibité, jen pod loktem pozorovaly, co bude dál.

Teď se statečná maminka vrhla na záda, ale ne medvědovi, nýbrž tatínkovi, strhla ho z medvěda, tatínek, jak byl rozechřátý tou bitkou, málem se pustil do boje i s maminkou. Ale ona ho jednou ranou srazila k zemi a lehla si vedle něj, pevně ho sevřela a šeptla mu do ucha: „Dělej mrtvýho!“

str. 7 „...neberte houby, které neznáte...“

A teď teda leželi, maminka, tatínek a pod nimi děti. Jen medvěd stál, přešlapoval z nohy na nohu, sípal a chroptěl a funěl. Maminka a tatínek nenápadně svírali nožičky, kdyby je medvěd chtěl ještě napadnout. Jenže medvěd se uklidnil, jak se zdálo, a posadil se na pařez. Oběma prackama se chytil za hlavu a začal jí kroutit. Vypadal teď skoro jako člověk, až se maminka s tatínkem v duchu divili.

Medvěd ale pokračoval, serval si teď tu medvědí hlavu s námahou z krku a objevila se opravdu lidská hlava! Byla to hlava nějakého pána, ještě docela mladého a hezkého, a děti úplně vyjekly: „Začarovaný princ!“ a vzpomněly si na Krásku a Zvíře. I maminka si na tuhle pohádku vzpomněla a zavřela oči a našpulila rty, že teď si dají ten kouzelný polibek, málem by úplně zapomněla na tatínka. Vtom ale medvěd promluvil: „Vy jste mně dali!“ a právě na tatínka se obrátil: „Vždyť vy jste mě, pane, málem uškrtil! Vždyť jsem říkal, že jsem Vašek a ne medvěd!“

Děti se přidaly: „Ano, ano, říkal to!“

„Já jsem nic neslyšel, přiběhl jsem, vidím děti, medvěd, nebezpečí..., nebyl čas, musel jsem jednat! Měl jste něco říct mně, ne dětem!“

„Já jsem nemohl,“ bránil se pán, „držel jste mě za krk tak, že jsem ani slovíčko, ba ani hlásku nevypravil! Už jsem si myslel, že nebudu moct ani zpívat!“

„Jak zpívat?“ divila se maminka.

„No toho Vaška, v Prodané nevěstě, to je ten, co ho oblečou za medvěda. Máme tady v lesním divadle představení, zrovna dnes večer, a já jsem se vydal na paseku, abych se trochu rozcvičil, rozezpíval, a vtom jste mě přepadli... nebo já vás?“

„Ale to máte jedno, pane... pane...,“ vzpamatovala se maminka.

„Dovolte, abych se představil, jsem Richard Zlatoústý, člen opery Národního lesního divadla,“ uklonil se dvorně medvěd.

Představil se taky tatínek s maminkou a všichni si svorně sedli, teď už konečně v klidu posvačili a napili se a pan Zlatoústý vzal všechny do toho Národního lesního divadla na představení opery Prodaná nevěsta. Toho Vaška hrál a zpíval krásně a pak se rozloučili a šli domů. Doma pak všichni chválili tatínka za to, že se tak odvážně pustil do boje s medvědem, a to ani nevěděl, že je to Vašek – a že teda vlastně vyhrál, když se to tak vezme. Nebo aspoň málem. A protože byli po tak namáhavém dni všichni strašně unaveni, tak šli velice brzy spát.

A vy teď běžte taky, ať jste zítra zrovna tak šikovní a silní jako ten váš tatínek!

Milí čtenáři,

jmenuji se Arnošt Goldflam, narodil jsem se dost dávno, v roce 1946. Myslel jsem, že budu krejčím nebo armádním generálem, potom lékařem, z toho ale nebylo nic, pak jsem byl vším možným, abych se uživil. Pak jsem si zas myslel, že budu malířem a grafikem, ani z toho nic nebylo, i když jsem se snažil. Nakonec jsem se stal režisérem, dokonce jsem k tomu účelu i vystudoval Janáčkovu akademii, kde dnes taky působím. Režii se věnuju poměrně pilně už asi třicet let, nejdéle napřed v Hadivadle, ale i v jiných divadlech v různých městech, třeba v Praze, Brně a Hradci Králové a též v cizích zemích. Taky jsem napsal asi padesát divadelních her – zatím – z toho polovinu jsem si celé vymyslel sám a druhou půlku podle jiné knížky nebo povídky. Ale mám i povídky vlastní, jmenují se třeba *Pořád o jednom*, *Osudy a jejich pán*, jsou však pro dospělé. A nakonec taky někdy hraju, třeba v Divadle v Dlouhé nebo v divadle Archa, dokonce občas i ve filmu a televizi, často nějakou pohádkovou postavu. To plyne z toho, že sám vypadám jako vymyšlený. Ale to mně nevadí, už jsem si zvykl. Tak zdar a sílu!

Arnošt G.

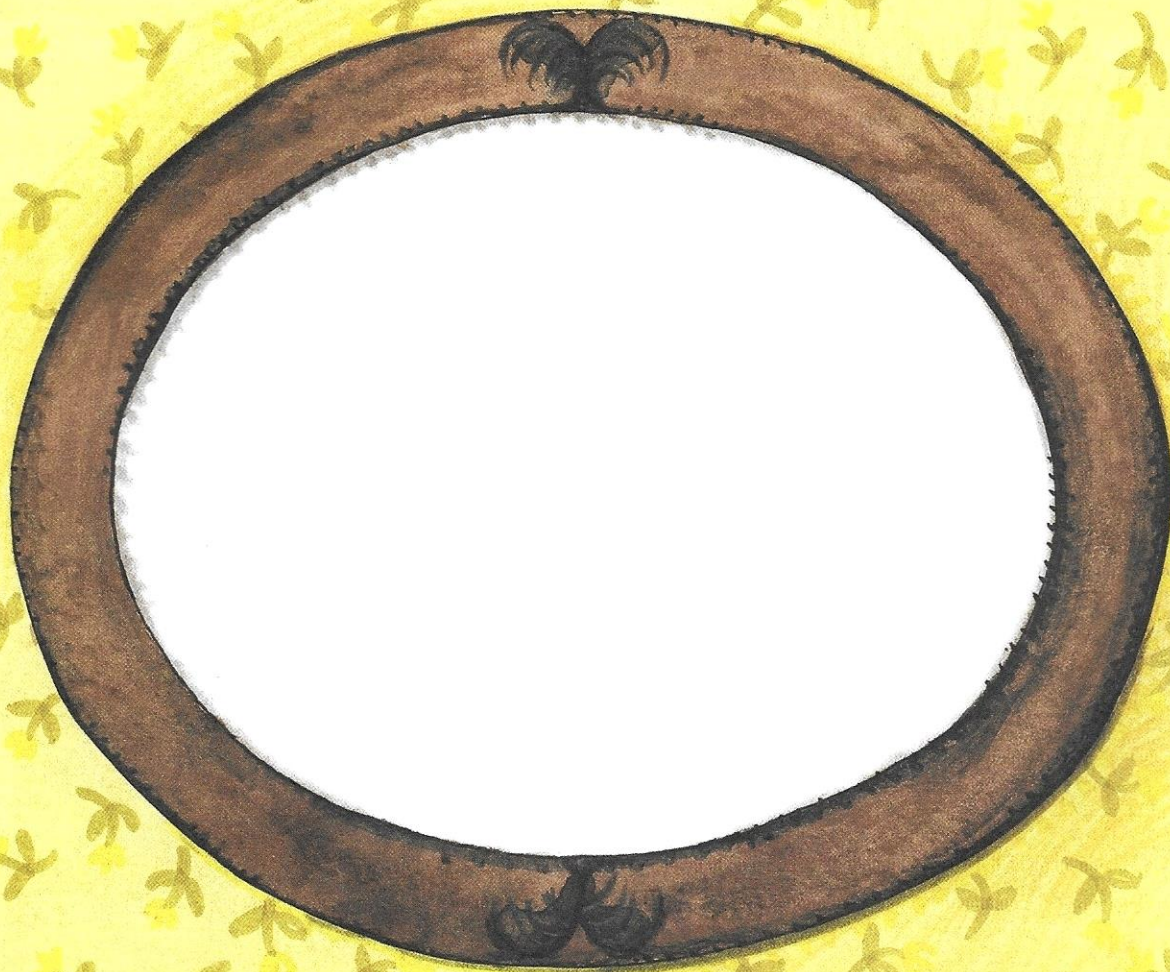

Obsah:

- Tatínek a medvěd 5
- Tatínek a velryba 11
- Tatínek a lupiči v bytě 17
- Tatínek a roboti 25
- Tatínek a zahrádka 30
- Tatínek a velká voda 37
- Tatínek a blaničtí rytíři 43
- Tatínek a noční víly 48
- Tatínek a boty 54
- Tatínek a bohatý vévoda 61
- Tatínek a zpřeházený čas 68
- Tatínek a nedělní vycházka 74
- Tatínek (ale i maminka a hlavně děti) a návštěva 82
- Tatínek a maminka, ale hlavně děti a peklo 88
- Tatínek, Toníček a orel 95

Nakresli nebo nalep sem svou rodinu.

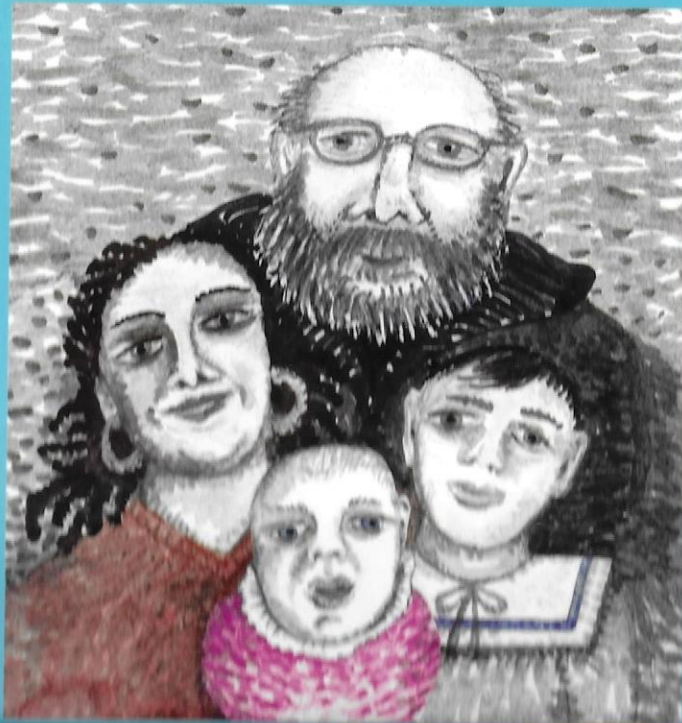
V mojí první knížce pro děti, *Tatínek není k zahození*, byly pohádky, které jsem kdysi vyprávěl dceři Sylvě, napsal pro syna Otto-Antonína a také jsem jim ty pohádky věnoval. Ale i všem tatínkům, aby se mohli chlubit hrdinskými činy pohádkového Tatínka, a tak se udělat doma trochu důležitějšími.

A protože nám dětí přibylo, máme teď ještě dcerku, Mimi Irenu, tak jsem si řekl, že budu muset napsat ještě jednu knihu pohádek, zase o tatínkovi, i pro ni. A ta se jmenuje *Tatínek 002* a samozřejmě, zase tam tatínek koná hrdinské činy. Však jsme všichni tady vedle na obrázku, teď už i s Mimi, její maminka Petra ji tam přimalovala. A vůbec, malovala i všechny obrázky v téhle knížce, tak jako v té první, a dala si s tím zase velkou práci! Tak si je při čtení prohlížejte.

Tím už ale pohádky o tatínkovi končí... příště už o mamince! Možná. Snad!

Tak zdar a sílu!

Arnošt Goldflam

ISBN 80-86739-25-2

